

se inkoustové kudrny kroutí po celých zádech. Jako smích. Naše oči mají skoro stejný odstín zelené, ale ty její zdobí linky v kočičím stylu, který, zdá se, nikdy nezvládnou. Kývá se zepředu dozadu a zarazí se, aby mi něco pošeptala do ucha. Pak se zasměje hlubokým, hrdelním smíchem. Připojím se k ní, protože Viv je ten druh dívky, se kterou se každý směje rád. Popravdě jsem nezachytila, co řekla. Její slova přehlušily tříštící se vlny a silící hlasy všude okolo nás.

„Avril!“ vykřikne. „Hned se vrátím. Potřebuju čůrat!“ Tomuhle rozumím, tak přikývnu a zhluboka se nadechnu. Jsem vděčná, že můžu být pár minut v davu sama. Mám chvilku na to, abych tam jen stála a všechno vstřebávala. Přemýšlela jsem, že tenhle večírek vynechám, ale musela jsem tady být. Na tomhle místě. Così v mém nitru by nepočkalo – nemohlo počkat – na ráno.

Voda mě vždycky lákala. Dokonce i ve vnitrozemském severním Texasu jsem cítila přitažlivost příboje. Toužila jsem po rozeklanosti pobřeží. A teď jsem konečně tady.

Znovu.

Jsem tady znovu.

Je tu však příliš mnoho lidí. A velké skupiny mi nesvědčí.

Ani ty malé.

Ani lidé obecně.

S tou vysokou dívkou, která píše do písku u ohně své iniciály, jsem se ještě neseznámila. Ani s tím rozcuchaným mladíkem, který sedí vedle ní a hraje na kytaru. Útržky melodie, na kterou se s Viv snažíme – neúspěšně – zpívat.

Znám však toho zrzka, který ke mně kráčí se dvěma pivy. Jmenuje se Lex. Setkala jsem se s ním u oběda a to z nás zjevně dělá nejlepší kámoše.

„To mě podrž,“ řekne a podá mi orosenou láhev. „Dokážeš uvěřit, že jsme fakt tady?“ Pozvedne poloprázdné pivo směrem ke mně a jeho modré oči ožijí odraženými plameny. „Na první noc nejlepšího léta všech dob!“

Každý rok se studenti třetích ročníků všech středních škol v zemi ucházejí o možnost zúčastnit se čtyřtýdenního divadelního soustředění ve Whisper Cove. Všichni touží po příležitosti studovat s Willou Culverovou. A nám se to podařilo – mně, mému novému kamarádovi Lexovi a všem ostatním, kteří se melou okolo nás. Tahle tajná party po večerce tomu dodává na oficiálnosti.

Lex si hraje s třásněmi na lehké šále, kterou si zkušeně omotal kolem krku. Pihy a úžasné červenozlaté vlasy mu ve světle ohně září. Bosý a s vyhrnutými nohavicemi džínů vypadá jako elegantní Tom Sawyer a já si ve svých ustřižených šortkách a tričku z nějakého koncertu hned připadám obyčejně. „Už jsi někdy byla v Connecticutu?“ zeptá se mě.

„Jednou,“ odpovím. „Už je to dávno. A ty?“

„Já ne,“ řekne Lex. „Nikdy dřív jsem oceán neviděl.“

Rozeznám jižanský přízvuk, prodloužené samohlásky, které o sebe cinkají jako kostky ledu ve sklenici sladkého čaje, a vzpomenu si, jak mi u večere pověděl, že jeho rodina žije nedaleko Nashvillu v Tennessee. Ve Franklinu, myslím. Nebo tak nějak.

„Tohle vlastně není oceán,“ opravím ho, i když vím, že znám jako pitomec. „Je to průliv Long Island Sound.“

„To je fuk.“ Zcela lhostejně protočí oči. „V podstatě je to oceán. A je hezký, co?“

V tom se nemýlí.